Negyedik üzenet

Annak szüksége, hogy Isten népe keresse az Úr irányítását, és rendelkezzen az Ő jelenlétével, hogy megjelenítsék az Ő győzelmét a Teste felépítéséért és a királysága terjesztéséért

Igeolvasmány: Mt 1,5; Józs 6,22-26; 7,1-6. 10-15. 20-21; 9,14

I. Amikor a két kém Jerikóba ért, Ráháb (aki parázna is és kánaánita is volt) kapcsolatba lépett velük, és kész volt befogadni, elrejteni és megszabadítani őket a hitéből eredő cselekedetek által (Józs 2,1b-7. 15-16. 22; Jk 2,25); hitt Izrael Istenében, és kijelentette, „Bizony Jehova, a ti Istenetek az Isten fenn az égben s alant a földön!" (Józs 2,11b):

A. Jehova gondoskodása volt a parázna Ráháb Józsué számára a föld elnyeréséhez; Ráháb az Istenben való hite miatt nem veszett el az engedetlenekkel (Héb 11,31); Izraelhez és az Istenükhöz fordult, és bízott Benne és az Ő népében (Józs 2,12-13).

B. Ráhábnak, saját maga és a háza megmentéséhez, azt a jelet kellett alkalmaznia, hogy egy veres fonalú zsinórt kellett felakasztania a háza ablakában (18. 21. vers); az ablakba kötött veres fonal Krisztus megváltó vérének nyílt megvallását jelképezi (1Pt 1,18-19); Ráháb hitt benne, hogy ezáltal a jel által ő és a háznépe meg fog menekülni.

C. Habár Ráháb egy elítélt kánaánita és egy prostituált volt Jerikóban (Józs 2,1), egy Isten által mindörökké megátkozott helyen (6,26), miután Istenhez és az Ő népéhez fordult (22-25. vers; Héb 11,30-31), összeházasodott Sálmónnal (Mt 1,5), aki egy vezető fia volt Júdából, Izrael jelentős törzséből, valamint valószínűleg egyike volt a két kémnek; ezután megszülte Boázt, egy istenes embert, akitől Krisztus származott, és összefüggésbe került Krisztussal az Ő testet öltésében Isten örökkévaló ökonómiájának betöltéséért (Mt 1,5).

D. Ez azt mutatja, hogy – a hátterünktől függetlenül – ha Istenhez és a népéhez fordulunk, és Isten népe között a megfelelő emberhez csatlakozunk (nem fizikai, hanem szellemi értelemben), akkor megfelelő gyümölcsöt fogunk szülni, és részesülni fogunk Krisztus elsőszülöttségi jogának élvezetéből – 2Móz 24,13; 33,11; 4Móz 27,18; 5Móz 34,9; Józs 1,1; 2Kir 2,2-15; Fil 2,19-23; 1Kor 4,17.

II. Jerikó elpusztítása után Izrael vereséget szenvedett Ainál; Jerikónál – Isten ökonómiája szerint – Józsué nem a harcolás érdekében küldte ki a kémeket, hanem Ráháb elnyeréséhez; de Ainál – mivel Izrael elvesztette az Úr jelenlétét (Józs 7,12c) – Józsué a harcolás érdekében küldte ki a kémeket (2-3. vers):

A. A kémek Józsuénak adott jelentése Airól azt mutatja, hogy Izrael

félretette Istent; ahelyett, hogy megkérdezték volna Istentől, mit tegyenek Ai ellen, elfeledkeztek Istenről, és csak magukkal törődtek; abban az időben nem voltak egyek Istennel, hanem saját maguktól cselekedtek anélkül, hogy keresték volna az Úr irányítását, és rendelkeztek volna az Úr jelenlétével; Izrael elkülönült Istentől a bűnük miatt – 1-5. 12c. vers.

1. Izrael Ainál elszenvedett vereségének titka az volt, hogy elvesztették Isten jelenlétét, és többé nem voltak egyek Istennel; ezután a vereség után Józsué megtanulta azt a leckét, hogy az Úrral maradjon a Frigyláda előtt (6. vers); végül eljött az Úr, hogy szóljon hozzá, és elmondja, mit tegyen (10-15. vers).
2. Ebből a feljegyzésből azt a szellemi leckét kell megtanulnunk, hogy nekünk, Isten népének, mindig egynek kell lennünk az Istenünkkel, aki nemcsak közöttünk van, hanem bennünk is, Istennel lévő emberekké – Isten-emberekké – téve minket.
3. Mint Isten-embereknek, gyakorolnunk kell, hogy egyek legyünk az Úrral, Vele járjunk, Vele éljünk, és az egész lényünk Vele legyen; ez a módja annak, hogy keresztyénként járjunk, Isten gyermekeként harcoljunk, és Krisztus Testét felépítsük.
4. Ha miénk az Úr jelenléte, van bölcsességünk, éleslátásunk, előrelátásunk és benső ismeretünk dolgokról; az Úr jelenléte minden a számunkra – 2Kor 2,10; 4,6-7; Gal 5,25; 1Móz 5,22-24; Héb 11,5-6.

B. Ha be akarunk lépni, birtokolni akarjuk és élvezni akarjuk a mindent tartalmazó Krisztust mint a jó föld valóságát, akkor ezt az Úr jelenléte által kell megtennünk; az Úr megígérte Mózesnek, „A jelenlétem veled fog menni, és nyugodalmat adok neked” (2Móz 33,14; angol ford.); Isten jelenléte az Ő útja, a „térkép”, ami megmutatja a népének, az utat, amin járniuk kell:

1. Ahhoz, hogy teljesen elnyerjük és birtokba vegyük Krisztust mint a mindent tartalmazó földet Isten építéséért, ragaszkodnunk kell a következő alapelvhez: Isten jelenléte a kritérium mindenhez; függetlenül attól, hogy mit teszünk, arra kell figyelnünk, hogy velünk van-e Isten jelenléte; ha a miénk Isten jelenléte, mindenünk megvan, de ha elveszítjük Isten jelenlétét, mindent elveszítünk – Mt 1,23; 2Tim 4,22; Gal 6,18; Zsolt 27,4. 8; 51,11; 2Kor 2,10; Ezék 48,35.
2. Az Úr jelenléte, az Úr mosolya, jelenti a vezérelvet; meg kell tanulnunk, hogy ne a másodkézből való jelenléte által, hanem a közvetett, első kézből való jelenléte által legyünk megtartva, uralva, kormányozva és vezetve; az Ő drága jelenléte az erő ahhoz, hogy birtokba vegyük a mindent tartalmazó Krisztust

mint a tejjel és mézzel folyó jó föld valóságát – 2Móz 3,8; 25,30; 5Móz 26,9; Ezék 20,6.

3. „A fiatalkoromban különféle tanításokat kaptam arra, hogy hogyan győzzek, hogyan legyek győzedelmes, hogyan legyek szent, és hogyan legyek szellemi. Ezek közül azonban egyik módszer sem működött. Végül több mint hatvannyolc év tapasztalata által rájöttem, hogy az Úr jelenlétén kívül semmi sem működik. Az jelent mindent, hogy Ő velünk van" – *Life-study of Joshua,* p. 48.

C. Amikor az Izraeliták beléptek Kánaán földjére, és kivívták a Jerikó feletti győzelmet, az első ember, aki vétkezett, Ákán volt; Ákán súlyos bűnének benső, szellemi jelentősége és az erről való isteni nézet az volt, hogy megkívánt egy szép babiloni köntöst (Sineár [eredetileg ez a héber szó szerepel a versben – ford. megj.] a terület, amit később Babilonnak hívtak), miközben azt kereste, hogy fejlessze magát, a látszat kedvéért jobb kinézetűvé tegye magát – Józs 7,21:

1. Ananiás és Safira, akik hazudtak a Szent Szellemnek, ugyanezen alapelv szerint követtek el bűnt – ez Babilon alapelve, ami a képmutatás – Csel 5,1-11; Jel 17,4. 6; Mt 23,13-36:
   a. Nem szerették az Urat nagyon, de azt akarták, hogy úgy tekintsenek rájuk, mint olyanokra, akik igen szeretik az Urat; csak színleltek; Isten gyermekeinek meg kell szabadíttatniuk az emberek előtti színleléstől.
   b. Nem voltak készek rá, hogy jókedvűen mindent felajánljanak Istennek, de az emberek előtt úgy játszották meg, mintha mindent felajánlottak volna; amikor csak felveszünk egy öltözetet, ami nem felel meg a tényleges állapotunknak, akkor Babilon alapelvében vagyunk – 6,1-6; 15,7-8.
2. Minden olyat, amit hamisságban teszünk azért, hogy dicsőséget kapjunk az emberektől, a parázna alapelvében, nem pedig a menyasszony alapelvében tesszük; a hamis odaszánás és szellemiség bűn, de az igazi imádat szellemben és hitelességben van; bárcsak Isten valódi emberekké tenne minket – Jel 17,4-5; 19,7-9; Lk 12,1; 1Kor 2,9-10; 2Kor 2,10; 5,14-15; Jn 4,23-24.
3. „Jehova nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de Jehova azt nézi, ami a szívben van" (1Sám 16,7); ha a szívünkbe rejtjük [felhalmozzuk] Isten igéjét (Zsolt 119,11), és megengedjük Krisztusnak, hogy elkészítse az otthonát a szívünkben (Ef 3,16-17), akkor Ő a szívünk jó kincsévé fog válni, a szívünk teljességéből pedig ki tudjuk tölteni

Őt másokba ekként a csodálatos, jó kincsként (Lk 6,44-45).

III. Miután Izrael foglalkozott a bűnükkel, Ákán bűnével (Józs 7,11-12. 20-21), győzedelmesek voltak Ai felett (8,1-35), de ezután van egy feljegyzés arról, hogy a gibeoniták hogyan csalták meg Izrael fiait (9,1-27):

A. A gibeoniták hivveusok voltak (3. 7. vers; 11,18-19) – a Kánaán földjén lévő nemzetek egyike, akiket Izraelnek ki kellett irtania, mert ördögiek voltak és démonokkal elegyedtek (5Móz 7,2; 9,4-5; 18,9-14); Gibeon lakosai a ravaszságukkal megcsalták Izraelt (Józs 9,3-14).

B. Mivel hallották, hogy Izrael Jerikót is és Ait és legyőzte, békét és szövetséget akartak kötni Izraellel, hogy Izrael élni hagyja őket; elmentek és követekül adták ki magukat, és azt tettették, hogy messziről jöttek; elmentek Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és mondták neki és Izrael férfiainak, „Messze földről jöttünk. [. . .] Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössetek szövetséget velünk!” (6. 11. vers).

C. A Józsué 9,14 a Szentírás egy nagy jelentőségű része, ami megmutatja nekünk, hogy Izrael fiait miért csalták meg a gibeoniták – „Jehova tanácsát [. . .] nem kérték”; így Józsué békességesen bánt velük, és szövetséget kötött velük, hogy életben hagyja őket (15. vers):

1. Izrael fiait azért csalták meg, mert olyanok voltak, mint egy feleség, aki elfelejtette a férjét; az egész Biblia egy szerelmi történet, egy arról szóló beszámoló, hogy Isten hogyan udvarol a választott népének, és végül hogyan veszi el őket (1Móz 2,21-24; Én 1,2-4; Ésa 54,5; 62,5; Jer 2,2; 3,1. 14; 31,32; Ezék 16,8; 23,5; Hós 2,7. 19; Mt 9,15; Jn 3,29; 2Kor 11,2; Ef 5,25-32; Jel 19,7; 21,2. 9-10; 22,17a).
2. A Biblia megmutatja nekünk, hogy mi, mint Isten választottjai, az Ő felesége vagyunk, és hogy Ő és mi közöttünk egy kölcsönös szerelemből való házassági kötelléknek kell lennie; a világegyetem ennélfogva egy esküvői helyszín – a hely, ahol a Férj, a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Isten, házasságban összekapcsolódik a megváltott, újjászült, megszentelt, megújított, átformált és megdicsőített háromrészes emberrel; végső soron a Biblia befejezése az Új Jeruzsálem mint Isten választottjának a végső kiteljesedése az új mennyben és az új földön, mint az egyetemes feleség mindörökké – 21,9-10; 22,17a.
3. Egy feleségnek soha nem szabad elhagynia a férjét; hanem mindig a férjére kell támaszkodnia, és egynek kell lennie vele;

amikor a gibeoniták Izraelhez jöttek, a feleségként Izraelnek a Férjéhez kellett volna mennie, és meg kellett volna kérdeznie Tőle, hogy mit tegyen – Józs 9,14.

4. Hívőkként – akik szeretjük az Urat, és arra törekszünk, hogy a győztes menyasszonyát alkotó tagok legyünk – értekeznünk kell Istennel minden problémával kapcsolatban, amivel szembesülünk; minden kérdést az Úr elé kell vinnünk, és Őelőtte és közösségben Vele kell mindent megfontolnunk, megvizsgálnunk és meghatároznunk:
   a. E tekintetben minden hívőnek olyannyira gyengének kell lennie, hogy azzal kapcsolatban, amivel szembekerül, nincsenek saját elgondolásai, nem hoz saját döntéseket, vagy nem cselekszik anélkül, hogy kapcsolatba lépne az Úrral és értekezne Vele, megengedve Neki, hogy meghozza a döntéseket; ez egy keresztyén legédesebb életvitele – 2Kor 12,9-10.
   b. Nincs más lehetőségünk, mint mindenben közösséget folytatni Istennel, mindent megbeszélni Vele, és megengedni Neki, hogy mindent Ő kezeljen, mindenben Ő szóljon, és minden döntést Ő hozzon meg; dicsőséges az, amikor egy keresztyén minden pillanatban és minden dologban egy másik Személytől függ – Istentől – Fil 4,6-7; Péld 3,5-6; Jer 17,7-8; 2Kor 1,8-9; Zsolt 62,8; Zsolt 102, cím [Kecskeméthy: 1. vers] és 7. vers.
5. Ha Isten úgy vezet téged, hogy egy számodra ismeretlen útra térjél rá, akkor „ez arra kényszerít téged, hogy több száznyi és ezernyi beszélgetést folytass Vele. Ennek pedig egy utazás lesz az eredménye, ami egy örökké tartó emlék közted és Őközötte” – *The Collected Works of Watchman Nee,* vol. 7, p. 1144.
6. Annak eredményeként, hogy Izrael nem kereste a Férje tanácsát, ezt a független és individualista feleséget megcsalták, és nem volt védelme, oltalma; A Szentírás eme feljegyzéséből meg kell tanulnunk, hogy – az Úr feleségeként – közösen kell élnünk Vele úgy, hogy mindig rátámaszkodunk, mindenkor egyek vagyunk Vele; ez a Józsué 9. benső jelentősége.

© 2021 Living Stream Ministry